

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. A.**
státní příslušnost A. d. l. r.
t.č. X

zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti

žalované: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 7. 2025, č. j. KRPB-113343-46/ČJ-2025-060022-ZSIS

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci, napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

- 1. Shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) bylo prodlouženo zajištění žalobce dle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

- republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“). Doba trvání zajištění byla prodloužena o 20 dnů, do 22. 7. 2025.
2. Žalobce byl prvotně zajištěn dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Doba trvání zajištění byla původně stanovena na 31 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, od 2. 6. 2025 do 2.7.2025. Rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce obstálo v soudním přezkumu zdejším soudem (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2025, č. j. 34 A 17/2025-28).
  3. Zajištění žalobce předcházela kontrola jeho osoby hlídkou policie dne 2. 6. 2025 v B. na ulici P. č. p. X. Žalobce nepředložil žádný cestovní doklad a provedenou lustrací bylo zjištěno, že k pobytu na území České republiky není oprávněn. Následným ověřováním pobytu cizince bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky požádal dne 9. 10. 2023 o mezinárodní ochranu. Řízení o žádosti bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra zastaveno z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), a bylo určeno, že státem příslušným k posouzení žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Spolková republika Německo. Uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra obstálo v soudním přezkumu (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2024, č. j. 34 Az 1/2024-13).
  4. Žalobce následně vycestoval do Německa, kde byl od 11. 2. 2024 do 20. 12. 2024 ve výkonu trestu odnětí svobody. Po propuštění se vrátil do České republiky a znovu požádal o mezinárodní ochranu, přestože mu již dříve Německo vydalo rozhodnutí o navrácení a zákazu vstupu na území schengenského prostoru.
  5. Na základě zjištění, že žalobce opakovaně neoprávněně překročil hranice a nehodlá se do Německa vrátit, byl rozhodnutím Ministerstva vnitra zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu do 4. 3. 2025. Řízení o druhé (opakované) žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo rovněž zastaveno jako nepřipustné a žalobce byl dne 19. 3. 2025 předán do Německa, avšak tentýž den se vrátil zpět do České republiky. V rámci podání vysvětlení dne 3. 6. 2025 žalobce uvedl, že má v České republice přítelkyni a dceru, chce zde pracovat a žít legálně. Přítelkyně žalobce potvrdila, že spolu sdílejí domácnost, nejsou však na sobě finančně závislí.
  6. Zajištění žalobce bylo provedeno podle čl. 28 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) z důvodu vážného nebezpečí útěku. Žalobce se odmítá do Německa vrátit, nemá platné doklady ani oprávnění k pobytu, nemá ani finanční prostředky a jeho předchozí chování oslabuje jeho důvěryhodnost. Rodinné vazby žalobce byly zohledněny, avšak vzhledem k tomu, že žalobce svou pobytovou situaci nehodlá řešit a nebýt policejní kontroly, pobýval by v České republice neoprávněně, bylo rozhodnuto o jeho předání do Německa.
  7. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že nadále trvají důvody zajištění žalobce. Ten naplnil hned několik objektivních kritérií svědčících o existenci vážného nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se zabývala možností uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, dospěla však k závěru, že v případě žalobce tak učinit nelze. Zabývala se případným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, zkoumala i hledisko nejlepšího zájmu nezletilé dcery žalobce. Prověřila, zda je předání žalobce do Německa možné, zabývala se dodržováním standardů ochrany základních lidských práv v Německu. Dospěla

k závěru, že předání žalobce v době trvání zajištění je uskutečnitelné a nebrání mu žádná překážka.

8. Při stanovení doby prvotního zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy a předání cizince podle nařízení Dublin III (čl. 28), konkrétně ke lhůtě 1 měsíce, v níž dublinské středisko Ministerstva vnitra podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Tato lhůta běží ode dne nalezení shody v systému EURODAC, tj. od 2. 6. 2025 a končí dne 2. 7. 2025.
9. Dobu zajištění žalovaná dle odůvodnění napadeného rozhodnutí prodloužila dle s čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení o 20 dnů, tj. do 22. 7. 2025 tak, aby se v součtu jednalo o šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany Německa. Dne 10. 6. 2025 Německo přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce. Dne 17. 6. 2025 bylo žalobci předáno rozhodnutí o odpovědnosti Spolkové republiky Německo, přičemž proti rozhodnutí podal žalobce dne 20. 6. 2025 správní žalobu spolu s žádostí o přiznání odkladného účinku žalobě. O žalobě ani o odkladném účinku nebylo do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Stanovená lhůta bude podle žalované využita pouze v případě, že se nepodaří realizovat předání žalobce do Německa v kratší době.
10. Skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí podle žalované odůvodňují prodloužení zajištění žalobce dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Prodloužení zajištění je nezbytné k pokračování přípravy a k realizaci předání žalobce do Německa. Lhůta je pro realizaci přemístění dostatečná.
11. Z předloženého správního spisu je patrné, že žalovaná zaslala dne 3. 6. 2025 Ministerstvu vnitra podklady pro tzv. dublinské řízení za účelem předání žalobce do Německa. O zajištění žalobce byla podle § 125 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyrozuměna jeho přítelkyni a žalobce byl umístěn do X ve V. L. Po vydání zamítavého rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2025 ve věci prvotního zajištění požádalo Ministerstvo vnitra dne 26. 7. 2025 žalovanou o prodloužení zajištění žalobce do 22. 7. 2025, neboť dne 10. 6. 2025 zaslala Spolková republika Německo souhlas s přijetím žalobce zpět, rozhodnutí o odpovědnosti Německa dle nařízení Dublin III bylo žalobci předáno dne 17. 6. 2025 a žalobce měl 15 dní na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí.

II. Žaloba

12. Žalobce má za to, že byl v řízení o prodloužení zajištění zkrácen na svých právech. Žalovaná při prodloužení zajištění nepřihlédla k tomu, že žalobce má na území novorozenou dceru a družku. Žalobce s nimi pobýval ve společné domácnosti. V České republice pobývá i strýc žalobce. Žalovaná řádně nezohlednila nejlepší zájem dítěte a nerespektovala rodinný život žalobce. Odloučení žalobce od jeho nezletilé dcery odporuje nejlepšímu zájmu nezletilé. Proto žalobce navrhoval aplikovat alternativy k zajištění.
13. Pokud jde o hledisko nejlepšího zájmu dítěte, žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 3226/16, který se zabývá potřebou zohlednění možného pozitivního či negativního dopadu rozhodnutí na nezletilé dítě. Odkázal i na související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, ze které usuzuje, že v

případě soudního rozhodování o dětech nelze upřednostňovat abstraktní principy před nejlepším zájmem dítěte v konkrétním případě.

14. Žalobce poukázal na to, že čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte má trojí význam, zaprvé zakotvuje hmotné právo dítěte na to, aby byl jeho nejlepší zájem předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí. Zadruhé se jedná o základní interpretační princip pro soudy a další orgány veřejné moci v případech, kdy se jejich činnost dotýká dětí. Zatřetí obsahuje i procesní požadavky, mezi než patří požadavek na řádné odůvodnění rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, že nejlepší zájem dítěte byl skutečně předním hlediskem při rozhodování, musí v něm být vyloženo, co příslušný orgán považoval za nejlepší zájem dítěte, na základě jakých kritérií k tomuto závěru dospěl, a případně jak byl nejlepší zájem dítěte poměřován s dalšími důležitými zájmy či právy. Tento požadavek již vyslovil i Ústavní soud ve své judikatuře.
15. Žalobce odkázal na bod 17 preambule nařízení Dublin III, dle kterého by kterýkoliv členský stát měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky, a posoudit žádost o mezinárodní ochranu i přesto že k tomu daný stát není příslušný dle nařízení Dublin III. Dle názoru žalobce v jeho zajištění není možné pokračovat. Prodloužení jeho zajištění je v rozporu s pravidly zakotvenými v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.
16. Při posouzení vztahu žalobce k dítěti se žalovaná opírá o podání vysvětlení policii dne 3. 6. 2025 (str. 7 napadeného rozhodnutí), pokud jde o skutečnosti týkající se nakládání s vydělanými finančními prostředky. Záznam o podání vysvětlení však nelze použít jako důkazní prostředek. Pokud chtěla žalovaná hodnotit vztah žalobce s partnerkou a dítětem, měla tak učinit po pohovoru s žalobcem nebo výsledku či svědecké výpovědi jeho partnerky. Jedná se o zásadní procesní pochybení, jde-li o rodinný vztah žalobce a jeho dítěte a partnerky.
17. Pokud to bylo v silách žalobce a žalobce nebyl zbaven svobody, vždy se snažil být s rodinou a podílet se na péči a svou dceru a na její výživě. Odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se jeho vztahu k partnerce a dceři je zcela nedostatečné, neboť byť původně žalobce jel do České republiky, aby se spojil se svým strýcem, mezitím zde založil významné rodinné vazby, bydlel u partnerky a podílel se s ní na péči a výživě svého dítěte. Skutečnost, že po zbývajících dobu se o dítě starala výhradně matka, byla dána jen tím, že žalobce byl zbaven svobody.
18. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že je „rodinným příslušníkem občana České republiky“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Kdyby chtěl žalobce podat žádost o přechodný pobyt, tak mu to neumožňuje jeho zajištění, neboť žádost je potřeba podat osobně dle § 169d zákona o pobytu cizinců. Žalobce odkázal na usnesení Soudního dvora EU ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, *Sahin*, ve kterém Soudní dvůr konstatoval, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států brání takové právní úpravě, podle které nemohou rodinní příslušníci občana Unie, kteří nejsou státními příslušníky členského státu a kteří mají na základě práva Společenství, zejména podle čl. 7 odst. 2 této směrnice, právo pobytu, získat pobytovou kartu rodinného

příslušníka občana Unie pouze proto, že mají podle zákonných ustanovení hostitelského členského státu týkajících se azylu právo dočasného pobytu v tomto státě.

19. Česká právní úprava na první pohled možnost podat žádost o přechodný pobyt neumožňuje, proto si žalobce nebyl vědom toho, že by tuto možnost mohl využít. Za normálních okolností jsou žadatelé o mezinárodní ochranu z ustanovení zákona o pobytu cizinců vyloučeni dle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce by však po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců rád využil možnost dostavit se osobně na Odbor azylové a migrační politiky k podání této žádosti.
20. Na závěr žalobce podotkl, že žalovaná se nezabývala podmínkami ve Spolkové republice Německo. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

21. Žalovaná ve vyjádření k důvodům žaloby nejprve uvedla, že žalobce v žalobě opakovaně uvádí námitky, které již marně uplatnil v předchozí podané žalobě. Nově námitky umocnil konstatováním nemožnosti podat žádost o přechodný pobyt coby rodinný příslušník občana Evropské unie, z důvodu aktuálního omezení své osobní svobody.
22. Dle žalované je námitka účelovou reakcí na část předchozího rozsudku zdejšího soudu. Žalobce se mohl kdykoliv po dobu svého pobytu na území České republiky až do svého zajištění, tedy od 19. 3. 2025 do 2. 6. 2025 osobně k podání žádosti dostavit. Zákon o pobytu cizinců stanovuje jasná kritéria pro získání pobytových oprávnění na území České republiky, přičemž jednou z podmínek je předložení platného cestovního dokladu. Žalobce dle svého tvrzení dal svůj cestovní pas bratrovi, který pobývá ve Francii. Žalobce nepodnikl kroky k vyřízení nového dokladu, neboť – jak uvedl – neví, co by se svým pasem dělal. Nadto je patrné z předchozích vyjádření žalobce, že klíčem k výběru země, kde by chtěl setrvat, je skutečnost, zda tato země udržuje diplomatické styky s Alžírskem či nikoliv. Tedy jedná se o žalobcův kalkul reálnosti či nereálnosti vyhoštění do domovského státu v situaci, kdy platným cestovním dokladem nedisponuje.
23. Dle žalované jsou veškeré námitky žalobce účelové, jeho vyjádření jsou protichůdná. Např. uváděl, že musí zůstat v České republice, aby uživil svoji dceru, dále však uvedl, že dceru vyživuje její matka a on má své vydělané prostředky pro vlastní potřebu. Žalobce uvedl, že v Alžírsku nemá rodinu, jeho přítelkyně však uvedla, že žalobce má v Alžírsku matku a otce. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
25. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Správní spis byl soudu doručen dne 18. 7. 2025. Žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jeho konání nezbytným.

26. Co se týká rozsahu soudního přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobce.
27. Stěžejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je skutečnost, že zajištění sleduje konkrétní účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky a dalších dopadů do práv zajištěného cizince). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají.
28. Soud podotýká, že prvotní rozhodnutí o zajištění žalobce již bylo soudnímu přezkumu podrobeno, přičemž v něm obstálo. V předchozím rozsudku se soud zabýval tím, zda byly naplněny podmínky zákonnosti zajištění žalobce, které zkoumal z úřední povinnosti. Rovněž se zabýval žalobními námitkami, z nichž některé žalobce nyní v žalobě opětovně vznesl. Z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí tak bude (nově) předmětem pozornosti soudu zejména naplnění podmínek pro prodloužení zajištění. Ostatní námitky budou posouzeny v rozsahu nově vznesené argumentace, přičemž současně soud odkazuje na odůvodnění svého rozsudku ze dne 25. 6. 2025, č. j. 34 A 17/2025-28, v němž se základními argumenty žalobce proti zajištění jeho osoby již zabýval, avšak neshledal je důvodnými.

IV. a) Naplnění účelu zajištění, zákonný důvod zajištění, alternativy k zajištění

29. Účelem zajištění žalobce je realizace jeho předání do Německa jakožto státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Zákonným důvodem zajištění žalobce je důvod uvedený v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tj. *existence vážného nebezpečí útěku*. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
30. Uvedený důvod zajištění koresponduje s důvodem uvedeným v čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle něj mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění, *existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu*, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření (k tomu viz dále). Podle soudu přitom skutkové okolnosti případu žalobce, jak vyplývají z jeho pobytové historie na území členských států EU, naplňují důvody a podmínky zajištění žalobce.

31. Existence zákonného důvodu pro zajištění žalobce dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců již byla soudem potvrzena. Z dosavadního jednání žalobce byl zcela zřejmý jeho úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do Německa, které je příslušné pro posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento důvod zajištění žalobce přetrvává i nyní.
32. Žalobce v důsledku svého dosavadního jednání nepožívá důvěry správních orgánů v to, že bude respektovat povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu. V tomto směru proto přetrvává i závěr, že v případě žalobce by uložení mírnějších donucovacích opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo neúčelné. I tato skutečnosti již byla zdejším soudem v předchozím rozhodnutí potvrzena.
33. Předání žalobce do Německa je reálné, což je potvrzeno skutečností, že Spolková republika Německo přijala svoji odpovědnost a zaslala dne 10. 6. 2025 příslušnému orgánu (Ministerstvu vnitra) souhlas s přijetím žalobce (viz oznámení Ministerstva vnitra ze dne 26. 7. 2025, č. l. 101 správního spisu). V řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by přemístění žalobce do Německa bránily.
34. Není pravda, že by se žalovaná ve svém rozhodnutí nezabývala podmínkami ve Spolkové republice Německo. Zabývala se jimi na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaná vycházela z dokumentu Informace OAMP, Německo, ze dne 5. 12. 2024, a poukázala na to, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Německu; takové rozhodnutí nebylo vydáno ani českými soudy. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by bránily jeho přemístění do Německa ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (existence systémových nedostatků azylového řízení).

IV. b) Doba zajištění

35. Zajištění žalobce bylo prodlouženo o dalších 20 dní, do 22. 7. 2025. V případě zajištění cizince podle nařízení Dublin III je nutno zohlednit primárně obecné pravidlo, že *„zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění“* do příslušného státu (čl. 28 odst. 3). Zároveň je nutno posoudit, zda jsou jednotlivé úkony řízení o přemístění cizince do příslušného státu prováděny ve stanovených procesních lhůtách, a to s náležitou pečlivostí. Je přitom úkolem a odpovědností správního orgánu, který zajištění cizince provádí (tj. v posuzovaném případě žalované), aby dodržení těchto lhůt kontroloval a za tímto účelem si vyžádal potřebné informace od správního orgánu, který řízení o přemístění vede (Ministerstvo vnitra).
36. Nařízení Dublin III dále v čl. 28 odst. 3 stanoví požadavek na přemístění zajištěného cizince *ve lhůtě šesti týdnů* od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III.
37. V daném případě obdrželo Ministerstvo vnitra souhlas německé strany s přijetím žalobce zpět na své území dne 10. 6. 2025. Dle pravidla pro výpočet lhůt (čl. 42 nařízení Dublin III) uplyne lhůta šesti týdnů dnem 22. 7. 2025. Zajištění žalobce bylo

prodlouženo v mezích vymezené šestitýdenní lhůty. Žalovaná zároveň přihlédla ke zjištění, že rozhodnutí (Ministerstva vnitra) o odpovědnosti Spolkové republiky Německo dle nařízení Dublin III bylo žalobci předáno dne 17. 6. 2025, a že žalobce využil možnost podání opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí a podal proti němu žalobu společně s žádostí o přiznání odkladného účinku (řízení je vedeno u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 20 Az 15/2025).

38. V takové situaci je nutno v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III vyčkat na rozhodnutí o tomto návrhu a podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se nově počítá lhůta šesti týdnů pro provedení předání (přemístění) od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že by žalovaná při stanovení doby (prodloužení) zajištění postupovala v rozporu s nařízením Dublin III; naopak všechny procesní lhůty byly dodrženy. Současně jí nelze ani vytýkat nedostatečnou pečlivost či nepřiměřenost prodloužení zajištění, pokud jej za zjištěných okolností stanovila na konec lhůty šesti týdnů od souhlasu s přijetím ze strany příslušného státu (Německa). Prodloužení zajištění totiž opodstatňoval procesní postup žalobce, při trvajících důvodech zajištění.

IV. c) Zásah do rodinného života, nejlepší zájem dítěte, přiměřenost zajištění

39. Žalobce v žalobě zejména namítal nedostatečné zohlednění nejlepšího zájmu své nezletilé dcery. Především odkazoval na judikurní závěry, které poukazují na nutnost zohlednění nejlepšího zájmu dítěte. I touto námitkou se soud v předchozím rozsudku zabýval. Potvrdil závěr žalované, že v případě žalobce, který se stal otcem dítěte v průběhu svého nedořešeného pobytu na území České republiky, převládá veřejný zájem státu na tom, aby se na jeho území zdržovali cizinci na základě platného oprávnění k pobytu, nad zájmem žalobce vést na území České republiky rodinný život. Konstatoval, že zajištění v délce 31 dnů nemá nepřiměřené dopady do rodinného života žalobce a takové dopady nelze shledat ani při zohlednění zájmů jeho dcery a přítelkyně.
40. Žalovaná se i v napadeném rozhodnutí zabývala přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, včetně nejlepšího zájmem nezletilé na str. 10 napadeného rozhodnutí. Zjišťovala osobní a rodinné poměry žalobce, konstatovala že z dosavadních deseti měsíců života nezletilé dcery s ní žalobce strávil asi tři měsíce, z důvodu pobytu ve vazbě a v záchytném zařízení pro cizince. Uvedla, že je v zájmu ani ne roční dcery, aby si její otec dal své pobytové záležitosti „do pořádku“, aby zde mohl legálně pracovat a o svoji dceru se náležitě starat.
41. S posouzením žalované se soud nadále ztotožňuje. Nejlepší zájem dítěte je obecně nutno zohlednit ve všech relevantních typech řízení a rozhodnutí. Nejedná se však o zájem, který by měl za všech okolností prioritu před zájmy ostatními. Vždy je nutno se zabývat konkrétními okolnostmi případu a zohlednit relevantní aspekty rodinných vztahů. To žalovaná učinila. Prodloužení zajištění o 20 dnů nemá nepřiměřené dopady do rodinného života žalobce a takové dopady nelze shledat ani při zohlednění zájmů jeho dcery a přítelkyně.
42. Soud má za to, že napadené rozhodnutí odpovídá požadavkům zaznívajícím v žalobcem odkazované judikatuře Ústavního soudu. Z jeho odůvodnění je patrné, že nejlepší zájem nezletilé byl žalovanou brán v potaz. Žalovaná v konkrétní situaci identifikovala nejlepší zájem nezletilé. Dle žalované je v zájmu nezletilé, aby si její otec

dal své pobytové náležitosti „do pořádku“, mohl legálně pracovat a o svou dceru se náležitě starat, resp. zajistit si takové životní podmínky, jež řádná péče o dítě vyžaduje. Po dobu, kdy byl žalobce v České republice, nepodnikl žádné kroky za účelem řešení své pobytové situace. Ani ve správním řízení žalobce nevyjádřil jakýkoliv úmysl svoji pobytovou situaci řešit. Naopak uvedl, že svůj cestovní doklad, který je nezbytný pro podání žádosti o pobytové oprávnění, zanechal u svého bratra ve Francii, a že neví, co by s cestovním dokladem dělal.

43. Nutno dodat, že sám žalobce bohužel svým dosavadním jednáním nikterak nepřispívá k tomu, aby byl nejlepší zájem jeho nezletilé dcery, tak jak byl správním orgánem definován, naplněn. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, dne 13. 6. 2024 byl žalobci Cizineckým úřadem v Drážďanech vydán příkaz k vyhoštění a zákaz pobytu po dobu 3 let a 6 měsíců. Tento příkaz byl žalobci předán dne 20. 12. 2024 po jeho propuštění z vazební věznice, kdy mu byl poskytnut 1 týden na opuštění Spolkové republiky Německo. Žalobce opakovaně ignoruje rozhodnutí německých správních orgánů a svým vlastním jednáním tak prohlubuje ilegalitu svého pobytu na území schengenského prostoru a vzdaluje se od možnosti získat řádné pobytové oprávnění.
44. Zájemem nezletilé na tom, aby o ni žalobce mohl krátkodobě pečovat, nepřevyšuje její zájem na tom, aby se o ní žalobce mohl řádně starat dlouhodobě a podílet se na zajištění všech jejích potřeb, včetně finančního zajištění. Takovou péči žalobce může vykonávat pouze za předpokladu řádného pobytu na území; buď jako držitel některé z forem mezinárodní ochrany, o kterou požádal, nebo jako cizinec s platným pobytovým oprávněním.
45. Ze správního spisu současně plyne, že dcera žalobce je v péči své matky, není na žalobci finančně závislá a po většinu svého života se obešla bez péče svého otce. Soud k tomu doplňuje, že mezi žalobcem a jeho dcerou není vztah závislosti ve smyslu čl. 16 nařízení Dublin III a Česká republika v jeho případě neshledala ani důvody pro aplikaci čl. 17 téhož nařízení.
46. Novou námitkou žalobce je tvrzená nezákonnost postupu žalované, která se při posouzení vztahu žalobce k dítěti opírá o podání vysvětlení policii ze dne 3. 6. 2025. Žalovaná na podkladě tohoto vysvětlení uvádí, že peníze, které žalobce vydělá, jsou určeny pro jeho vlastní potřebu. Jedná se podle žalobce o zásadní procesní pochybení při hodnocení použití diskreční klauzule, jde-li o rodinný vztah žalobce a jeho dítěte a partnerky. Žalovaná měla s žalobcem provést pohovor či měla matku nezletilé vyslechnout jako svědka.
47. Je pravda, že dle § 137 odst. 4 správního řádu nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek ve správním řízení. Zejména proto, že vysvětlení slouží především k prověření skutečností, které mohou být důvodem k zahájení řízení z moci úřední. Jedná se o úkon předcházející zahájení správního řízení. Řízení o zajištění nebo jeho prodloužení má však specifickou povahu a průběh, neboť vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění je prvním úkonem v řízení (§ 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Provádění jiných úkonů (např. výsledky účastníků, svědků či pohovory) v tomto typu řízení právní úprava z povahy věci nepředpokládá.
48. Správní orgán při vydání rozhodnutí o zajištění cizince vychází z veškerých dostupných podkladů, které měl k dispozici. Mezi tyto podklady patří zejména úřední záznam o podání vysvětlení, který je v praxi často jediným zdrojem informací o

osobních a rodinných poměrech cizince. Při posuzování existence překážek zajištění, zejména s ohledem na rodinný a soukromý život cizince, je proto úřední záznam o podání vysvětlení zpravidla jediným podkladem, z něhož může správní orgán učinit úsudek o (ne)existenci takových překážek. Tento přístup je v souladu s právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož je správní orgán povinen předběžně posoudit existenci zákonných podmínek pro zajištění, aniž by bylo možné provádět dokazování v plném rozsahu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010–150, č. 2524/2012 Sb. NSS).

49. Žalovaná tedy nepochybila, pokud při posouzení zásahu do rodinného života žalobce vycházela z úředního záznamu o podání vysvětlení. A sám žalobce ani nezpochybňuje zjištění, na která žalovaná z tohoto vysvětlení usoudila. Po většinu dosavadního života nezletilou vyživovala její matka a nikoliv žalobce; žalobce byl totiž v důsledku svého jednání (nerespektování rozhodnutí správních orgánů, trestná činnost v Německu) omezen na svobodě.
50. Námitka žalobce, že mělo být využito oprávnění odchýlit se od kritérií příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se týká určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí ani ke dni vydání rozhodnutí soudu však nebyla odpovědnost Německa za posouzení žádosti žalobce zpochybněna.

IV. d) Další námitky

51. Žalobce tvrdí, že mu omezení na svobodě znemožňuje podat žádost o přechodný pobyt, neboť žádost je potřeba podat osobně podle § 169d zákona o pobytu cizinců.
52. Námitka žalobce není pro posouzení zákonnosti prodloužení zajištění relevantní. Zajištění z podstaty věci významně omezuje svobodu pohybu žalobce a jeho možnost činit právní úkony, omezuje ho tedy i v možnosti osobně podat žádost o pobytové oprávnění. To je však důsledkem výkonu napadeného rozhodnutí, nejedná se o podmínku, která by měla být při rozhodování o zajištění cizince zvažována. Pokud by tomu tak bylo, nemohlo by dojít k zajištění žádného cizince, resp. žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který by pouze projevil vůli osobně požádat o pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.
53. Ze správního spisu ani neplyne, že by žalobce měl v úmyslu svou pobytovou situaci jakkoliv řešit. Žalovaná navíc správně poznamenala, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, jeho nejlepším rozhodnutím totiž bylo nechat jej bratrovi, který žije ve Francii. Cestovní doklad je přitom dle § 87b odst. 3 písm. a) a § 87a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nutné předložit k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Argumentace žalobce se tak ve světle těchto skutečností jeví být zcela lichá.
54. Skutkové okolnosti případu žalobce se současně v mnoha ohledech odlišují od případu řešeného v usnesení Soudního dvora EU ze dne 19. 12. 2008, C-551/07, *Sahin*, na které žalobce odkazoval; předně, směrnice řeší podmínky výkonu práva volného pohybu a pobytu občana členského státu EU v jiném členském státě EU a jeho rodinných příslušníků, dcera (ani přítelkyně) žalobce však toto právo nevykonává, od svého narození se nachází se svojí matkou na území ČR. Odkaz na toto rozhodnutí tak není pro tento případ přiléhavý.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

55. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Námitky žalobce neshledal důvodnými a neidentifikoval žádné jiné důvody nezákonnosti zajištění žalobce. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. července 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně